

Libris.RO

© 2017 Sandra Coroian
© 2017 Quantum Publishers

Respect pentru oameni și cărți

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COROIAN, SANDRA

Aviațoarea / Sandra Coroian. - Domnești : Quantum Publishers, 2017

ISBN 978-606-94206-5-2

821.135.1

Tipărit în România

Sandra Coroian

Aviațoarea

Cer cenușiu și lacrimi de plumb

Noaptea în care sufletul mi-a murit de două ori, fără vreo explicație anume.

Bunicul Gamah se mișca greoi prin camera micuță în care eu și Sergei aveam paturile, verificând fiecare fereastră în parte, asigurându-se că nu trăgea vântul pe niciunde și că nu aveam să înghețăm de frig, deși era mijlocul primăverii. Împreună cu fratele meu, am chicotit până când bătrânul a început să ne mustre, prefăcându-se că ne lovește cu bastonul lui cioplit cu stângăcie. Ne-am potolit cu greu, iar bunicul și-a tras scăunelul din lemn la capătul paturilor noastre și și-a început povestea, după cum obișnuia să facă în fiecare noapte, înainte de culcare.

— Acum, că v-ați potolit, ne-a spus, privindu-ne preț de câteva clipe, pot să-mi încep povăța. Voi sunteți micuți, mai micuți decât boabele de grâu pe care le arunci în pământul proaspăt scormonit, dar, înaintea voastră, lumea nu era atât de liniștită pe cât o știți voi acum. Ar trebui să fiți recunoscători și fericiți că nu v-ați născut atunci. Toate avioanele astea pe care voi le iubiți n-au fost mereu pașnice, câteodată se transformau în balauri și zmei, în draci zburători care se ridicau în ceruri și, mâniindu-l pe Dumnezeu, coborau în lumina fulgerelor și loveau oamenii, desprinzându-le sufletele de trupuri, lăsând în urmă țânci ca voi plângând de mama focului. Balaurii ăștia nu s-au mulțumit doar cu un teritoriu, doar cu câteva sute de suflete, nuuu... ei voiau totul! În povestea asta există un erou și o eroină. Eroina era o prințesă războinică, venită de pe meleaguri îndepărtate,

în ajutorul regelui. Regele avea un cal alb înaripat, iar prințesa, despre care se credea că era vrăjitoare, se putea ridica la cer cu ajutorul aerului. Și-au unit puterile împreună cu oștenii regelui și, după lupte grele, au reușit să răpună balaurii. Pacea promitea să se așeze din nou peste teritorii, iar regele era atât de fericit, încât a invitat lumea la palat pentru a sărbători victoria. Fericirea regelui însă avea să se curme în aceeași noapte. Prințesa lui, sleită de puteri, începea să își piardă strălucirea și, în curând, când fu miezul nopții, în mâinile regelui rămase doar un nufăr alb. Și așa se sfârșește și povestea asta. Hai, gata, la somn cu voi!

— Știi, bunicule, că deja sunt prea mare pentru poveștile astea prostesti, protestă Sergei, încrucișându-și brațele.

— Hei! Nu sunt prostesti! am sărit cu gura pe el, fiindu-mi teamă că bunicul s-ar putea supăra. Bunicule, bunicule, dar ce s-a întâmplat după aia? Ce a făcut regele?

— Ha! Ha! Ha! râse bunicul cu poftă, mângâindu-mă pe creștet, scumpa, asta o să afli în altă noapte, acum bunicu` e obosit tare și trebuie să doarmă și el.

— Oricum, e o prostie de poveste, de parcă există așa ceva, războaie și balauri, și prințese, și regi, îi reproșă Sergei, îmbufnat.

— Ce știi tu, băiete? Hai, nu mai fă fețișoarele alea și dormi acum liniștit, ești în siguranță.

Bunicul Gamah ne-a sărutat grijuliu pe frunte și a părăsit încăperea, lăsând ușa întredeschisă. Sergei a stins lumânarea și ne-am cufundat în beznă. Camera îmi părea atât de înfricoșătoare și, dacă Sergei nu m-ar fi certat de atâtea ori, m-aș fi băgat cu el în pat să dormim spate în spate, cum obișnuiam să facem când eram mici, mici. Dar acum crescuse, iar eu nu mai aveam voie să dorm cu el, și nu înțelegeam de ce. Strângeam la piept păpușa din paie și cârpe pe care mi-o făcuse bunicul, încercând să adorm pentru a face dimineața să vină mai repede.

Am auzit câțiva pași. Poate că era fratele meu care mergea să facă pipi. Apoi, am tresărit înspăimântată când l-am auzit

țipând. M-am dat cu grijă jos din patul mult prea înalt pentru mine, mi-am încălțat botoșeii de lână și am pornit încet spre camera de unde se auzeau strigătele. Mă apropiasem deja de ușa care stătea crăpată și, în clipa în care am vrut să o deschid, m-am trezit că Sergei mă oprește, împingându-mă spre pat. Plângea, suspinând cu putere.

— Să! Stai aici! Să nu te prind că ieși, ai înțeles?

— De ce?

— Nu comenta! Tu stai aici, da? Să nu ieși! Te trag de păr dacă ieși! îmi repeta speriat.

— De ce? Vreau să văd și eu! Dă-te! Lasă-mă, Sergei! Lasă-mă!

— Nu!

Sergei m-a împins cu toată forța pe patul meu, apoi a fugit, închizându-mă în cameră. Ce făcea în toiul nopții și de ce plângea așa de tare? M-am apropiat din nou de ușă, apoi am încercat, pe cât posibil, să văd prin gaura cheii. Plânsetele lui Sergei mă speriau îngrozitor și nu îmi plăcea să rămân singură în acea încăpere întunecată. Mi-am luat pătura greoaie din pat și mi-am făcut culcuș în fața ușii. Plângeam, deși nu știam de ce o făceam.

Pașii grăbiți și clinchetul metalic al cheii care se învârtea în ușă m-au trezit din somnul adânc în care căzusem. Mă așteptam să-l văd pe Sergei, dar, în schimb, înaintea mea stătea preotul Greg – un bărbat înalt cât ușa, slab, păr blond, dat cu grijă pe spate, ochi blânzi, albaștri, îmbrăcat mai mereu în haina aceea neagră cu guler alb – care îmi întinse mâna. Am cuprins-o temătoare, uitându-mă după Sergei și bunicul Gamah. Dar ei nu erau nicăieri. Ce căuta acel popă la noi în casă? M-am smuls din strânsoarea lui și am început să strig:

— Bunicule! Bunicule, Gamah! Sei! Unde sunteți?

— Săre, potolește-te, copilă. Trebuie să mergem de aici.

— Nu! Dă-mi drumul! Ce i-ai făcut lui bunicu`?

— Copilă, Dumnezeu mi-e martor, o să-l vezi curând, vezi

tu..., încercă preotul să spună, dar vocea îi rămase găuită.

— Nu vreau să plec cu tine. Ești un om rău! am protestat în continuare.

— Sü! Vino! Nu mai face scandal! îmi porunci Sergei, intrând pe neașteptate în casă.

— Sei! Sei, unde e bunicu`? i-am sărit în brațe, strângându-l cu putere.

— Haide, Sü. Trebuie să plecăm de aici. Bunicul..., ochii fratelui meu se umeziră subit, bunicul Gamah s-a dus la mama și la tata, să îi ajute.

— Ce înseamnă asta?

— Ești prea mică, dar eu o să am grijă de tine, Sü, îți promit.

Acum, haide!

— Unde e bunicu`, Sei? Unde e? Spune-mi! Spune-mi acum!

— A murit! Ai înțeles acum? E mort, la fel ca pisica Mela. Nu se mai întoarce și nu o să ne mai spună niciodată poveștile alea prostești! izbucni Sergei, scos din sărite de întrebările mele fără sfârșit.

— Băietе, încetează și tu, roagă-te ca Dumnezeu să-ți ierte păcatul ăsta al vorbăriei fără minte. Nu vezi că o sperii? îl muștră preotul.

— Taci, tataie! Ce vrei, să o mint? Crezi că nu o să îl vadă pe bunicul întins lat pe masa aia?

— Doamne ferește, piază rea ce ești, lasă că o să scot eu dracii din tine cât de curând. Haideți, nu vă pot lăsa ai nimănu, o să stați în casa mea până mai creșteți, cel puțin până tu dai dovadă că te-ai maturizat și poți avea grijă de sora ta.

— De ce am vrea să stăm cu tine? Mai bine ne-ar lua mamaie Ana. Ea e bună și face mereu colaci. Da, așa facem, mergem la mamaie Ana.

— Băietе, nu avem ce discuta! Veți sta la mine, iar preoteasa Maya va avea grijă de voi.

— Nu vreau! strigă isteric Sergei, enervându-l și făcându-l

pe bărbat să-l lovească peste față.

Ne-a tras pe amândoi de brațe, grăbindu-se să ajungă la casa lui imensă în fața căreia se afla o căruță plină cu fân uscat și o cutie mare de lemn. Eram curiosă să aflu ce era cu ea acolo, așa că m-am smucit și am luat-o la fugă. Îl auzeam pe Sergei cum mă striga, dar nu l-am băgat în seamă. În clipa în care m-am urcat pe prima scândură a căruței, m-am oprit. Bunicul Gamah dormea liniștit în cutia simplă din lemn și nu părea să-l deranjeze nici răcoarea dimineții, nici soarele care arunca raze slabe printre norii ce se adunaseră pe cer. I-am atins chipul; era rece. Am început să trag de el, dar nu voia să se trezească sub nicio formă. De ce se încăpățâna oare bunicul atât de tare și de ce era supărat pe mine? Curând, preotul Greg m-a cuprins de mijloc și m-a tras de lângă căruță, continuându-și drumul. Sergei nici măcar nu mă mai privea. Lumea se întunecase într-o clipită, împreună cu cerul de deasupra noastră.

În poarta casei stătea, cu brațele încrucișate, preoteasa Maya, o femeie de țară, grasă, cu bust mare și o strungăreață de toată frumusețea, pe care o ația ori de câte ori zâmbea. Degetele mâinilor ei semănau cu niște morcovi noduroși, iar șorțul absurd de alb trăda faptul că îl purta mai mult de formă. Vocea femeii era și mai enervantă decât chipul ei umflat.

— Vai, dragii de ei! Hai, părinte, adu-i mai repede. Sunt sigură că-s flămânzi.

— Te descurci cu ei? Vezi că ăsta mic e cam dificil, el l-a găsit pe ăl bătrân.

— Doamne, Maica precistă! Cum sunt căile Domnului... și asta mică?

— Nu cred că realizează încă ce s-a întâmplat. Ai grijă de ei, eu trebuie să mă duc să fac pregătirile necesare.

— Păi, și cu ei ce faci?

— Nu cred că ar trebui să participe la așa ceva.

— Dar, părinte Greg, e singura lor rudă.

— Nu am de ales. Hrănește-i bine, pune-i la somn și, dacă

vrei, vino și tu pe urmă la cimitir.

— Bine, așa fac.

Preotul Greg m-a lăsat jos, i-a pupat mâna preotesei și a plecat înapoi, spre casa noastră. Rămăsesem în grija acelei femei imense care ne împingea de la spate. Nici eu, nici Sergei nu am avut poftă de mâncare, așa că ne-a condus spre camera în care urma să dormim în acea noapte. Totul era nou și proaspăt. Așternuturile, mobila, tablourile, icoanele și, ca totul să fie complet, acea încăpere era aproape cât întreaga noastră casă. Sergei s-a așezat în fața unei ferestre, privind lung dincolo de ea. M-am apropiat și l-am tras ușor de bluză. Ochii lui mari, sticloși, acoperiți de lacrimi, mă luaseră pe nepregătite, așa că l-am îmbrățișat. Tot ce știam era că, atunci când bunicul Gamah mă îmbrățișa, eram fericită. Poate îmbrățișarea mea reușea să îl înveselească și pe Sergei. M-a luat în brațe și a început să plângă și mai tare.

— O să am grijă de tine, Sü, promit.

— De ce plângi, Sei? De ce stăm în casa asta? De ce dormea bunicul acolo?

— Mereu pui atâtea întrebări..., spuse Sergei, ștergându-și lacrimile. Trebuie să înțelegi că bunicul nu mai este, nu mai poate avea grijă de noi.

— Dar, de ce?

— Pentru că așa fac adulții... pleacă. Așa a plecat și bunicul, a decis să ne lase.

— Și nu o să-l mai putem vedea?

— Nu, Sü.

Ceva în interiorul meu s-a mișcat în clipa în care Sergei mi-a răspuns cu răceală. Am început să plâng, simțind o durere de neînțeles în interiorul pieptului. Cerul se cutremurase și, din norii cenușii, picături reci de ploaie se desprindeau una câte una, prelingându-se pe fereastra din fața noastră. Plângeam, plângea și cerul și, deși eram doar un copil de 7 ani, am înțeles că bunicul Gamah s-a stins și că nu mai puteam să-i aud poveș-

tile, să-i văd fața și ochii aceia blânzi, nu-l mai puteam striga.

— Sü, o să ne întoarcem acasă.

— Cum? l-am întrebat printre lacrimi.

— O să găsec eu o soluție. Asta nu e casa noastră și, dacă e să mai fim măcar puțin aproape de bunicu', atunci nu putem pleca din casa noastră.

— Dar nenea Greg nu o să ne lase, ai văzut...

— Nu-mi pasă. O să plecăm de aici.

Nu l-am mai întrebat ce avea de gând să facă, am avut doar încredere în el. Acum, Sergei era singurul care-mi mai rămăsese pe lume, așa că mi-am promis că nu voi lăsa nimic să ne despartă vreodată.

Se lăsase seara și, deși camera în care am fost primiți era atât de frumoasă, era rece. M-am dat jos din patul meu, buimacă de somn, și m-am strecurat în patul lui Sergei care, spre mirarea mea, nu dormea. Dacă am fi fost acasă, m-ar fi certat. Mereu îmi spunea că sunt mare, iar el e și mai mare, și că nu mai putem dormi împreună, dar acum m-a primit cu brațele deschise și m-a strâns tare. Eram gata să ațipesc când l-am auzit pe Sergei șoptind.

— Sü, hai să mergem la bunicul, vrei?

— Cum adică?

— Acolo unde l-au îngropat. Nu crezi că bunicul s-ar fi bucurat dacă ne-am fi luat rămas bun de la el?

— Dar eu nu vreau să îmi iau rămas bun de la bunicul! i-am răspuns supărată.

— Nu cred că e cum vrem noi. Bunicu` a fost bun cu noi, eu l-am iubit mult.

— Nu mai vorbi așa de el.

— S-a întâmplat, Süre, nu mai avem ce face. Vii?

— Nu.

— Bine, atunci te las aici, eu mă duc.

— Stai, Sei! Hei! Stai! Ia-mă cu tine, te rog, nu mă lăsa singură.

— Bine, atunci, haide, ia haina pe tine și să faci liniște până ieșim din casă, nu vrem să o trezim pe zgripturoaica aia, nu?

— Nu. O să fac liniște, promit.

Am coborât amândoi din pat, ne-am îmbrăcat și am ieșit din cameră cât de silențios am putut. Am traversat cu grijă holul care ducea spre intrare și, luând cheia din cui, am părăsit casa.

Ploua cu stropi mărunți. Uitând pentru câteva clipe de misiunea noastră, am început să sar cu poftă în câteva bălți micuțe formate pe parcursul zilei. Sergei m-a tras cu repeziciune după el, dar nu am protestat. Pentru el era important să ajungem la bunicul, așa că m-am lăsat condusă. Ploaia continua să ne ude chipurile și hainele, iar frigul începea să ne acapareze încetul cu încetul. Am început să dărdăi. Sergei m-a strâns și mai tare de mână, întorcându-și privirea preț de câteva clipe spre mine. N-am apucat să îi zic nimic, fiindcă s-a oprit în fața unui gard metalic negru, și-a împreunat mâinile și m-a ajutat să-l sar, apoi a sărit și el de parcă ar fi făcut asta de când s-a născut. Locul îmi părea sinistru. Mobile de pământ ridicate pe alocuri, peste tot cruci de lemn înfipite în pământ, unele mari, altele mici, unele acoperite de buruieni, iar aburul care ieșea din pământul încălzit de soarele dimineții, făcea totul să pară și mai înspăimântător. M-am agățat de Sergei, iar el m-a luat în brațe, preocupat să caute ceva cu privirea. Trecuserăm de vreo două-trei morminte când ne-am oprit în fața unuia unde pământul părea proaspăt răscolit și din care ieșea o cruce simplă, din lemn. Sergei m-a lăsat jos și s-a apropiat de cruce, apoi, afectuos, și-a trecut degetele peste suprafața rugoasă pentru a o curăța de murdărie.

— Gamah Vanay. Pilot, bunic, fermier. Odihnească-se în pace, citi Sergei cu voce scăzută. Atât? Ce prostie! Bunicul a fost mai mult de atât. Dacă ar fi fost aici, sigur i-ar fi zis vreo două celui care a scris asta, nu crezi?

— Sei, hai să plecăm, te rog... Nu îmi place aici, mi-e frig și mi-e frică.

— Nu ai de ce să îți fie frică, Sü, te apăr eu.

— Nu-mi place aici, haide... Te rog! insistam, încăpățanată.

— Piticanie, dacă zic..., însă Sergei nu mai reuși să continue. Speriat, privi în spatele meu.

— Tu, pramatie, ce crezi că faceți aici în toiul nopții? apărui preotul Greg de nicăieri, gâfâind.

— Nu te privește, tataie! Ți-am zis că nu o să stăm în casa

aia oribilă.

— Stai unde îți zic eu! Haide!

Preotul mă cuprinse de braț, trăgându-mă cu brutalitate.

— Ia mâinile de pe ea! strigă Sergei.

— Tacă-ți fleanca, pușlamao! Lasă că-ți dau eu o lecție când ajungem acasă.

— Am zis să-ți iei labele de pe ea, boșorogule!

Sergei smulse din pământ crucea de lemn a bunicului și o îndreptă spre Greg.

— Nu mă face să râd. Crezi că mă intimidezi cu bucata aia de lemn? Nu ți-e teamă că te bate Dumnezeu dacă faci ceva atât de profan?

— Nu cred în Dumnezeu! i-a răspuns cu asprime Sergei.

— De asta, băiatul meu, nu o să-ți mai vezi niciodată familia. Tu nu ai cum să ajungi în Rai, însuși diavolul zace în tine, chiar sângele lui îți curge prin vene, nu e de mirare că târfa de maică-ta s-a prăpădit așa de devreme.

— Taci! urlă din nou fratele meu, în timp ce lacrimile i se împleteau cu stropii de ploaie.

— Haide, gata cu prostiile, plecăm! spuse Greg, trăgând și mai tare de mine.

— Am zis nu!

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am trezit eliberată din prinsoarea bărbatului, iar pe el l-am văzut prăbușindu-se în nămol, la picioarele mele. Sergei îl lovise în spate cu crucea de pe mormântul bunicului. Tremura, speriat de ceea ce făcuse, dar nu dădea semne că ar vrea să lase jos bucata de lemn. Privirea îi era de nerecunoscut. Din băiatul blând pe care-l știam, se transformase într-o brută fără milă. Am făcut un pas timid spre el, iar ochii lui mi-au înghețat sufletul. Albul ochilor dispăruse complet, precum și culoarea irisului, totul fiind înlocuit de o peliculă neagră. Până să apuc să scot un sunet, Sergei, cu o putere inexplicabilă, lovi capul preotului. Am scos un țipăt înfundat, privind la Greg care zăcea inert, întins în balta cu

noroi.

— Sei... Ce ai făcut?

— Trebuie să plecăm de aici! Trebuie să fugim! Îmi răspunse, fără să ia în seamă tulburarea mea.

— Sei, de ce l-ai lovit? Sei!

— Nu... nu am vrut... eu... Sûre, trebuie să plecăm în clipa asta de aici.

Sergei părea mai speriat decât mine, iar ochii lui reveniseră la normal. Se grăbi să pună la loc crucea de lemn a bunicului, o mângâie cu grijă și, luându-mă de mână, alergă printre morminte.

Ploaia se întetise, formând un paravan static între noi și preotul inconștient. Am sărit din nou gardul, ajungând pe drumul principal care, de data asta, își schimbase cu totul aspectul. Pentru câteva clipe, am crezut că ne aflam în alt sat, dar fratele meu m-a tras în continuare după el, călcând prin bălțile noroioase, cu hainele ude până la piele, până când am ajuns în fața casei noastre. Am reușit, în cele din urmă, să intrăm, apoi am baricadat ușa.

Sergei făcu focul, urmând cu sfințenie metoda învățată de la bunicul Gamah, apoi, schimbându-ne în haine curate și uscate, ne-am cuibărit împreună în fața flăcărilor ce însuflețeau încăpe-rea.

Noaptea aceea a fost una dintre cele mai lungi pe care am ajuns să le trăiesc vreodată.